

Ape austere

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Pe strada mea e-o liniște obscură,
Nu-s trecători, din trenuri nu coboară
Turisți grăbiți, numai birjarii-njură
Că n-au clienți până la primăvară.

Eu stau la geam, cocorii vreau să-i număr,
Trec în perechi și nu se uită-n urmă,
Doar unul alb privește peste umăr
Cum norii negri se adună-n turmă.

E toamna parc-o văduvă ce plânge
Visând mereu la luna ei de miere,
Eu te aștept, simt că-mi pulsezi în sânge,
Singur înot prin ape austere.

- Îmbracă ora doliu și-ncăperea
E-atât de strâmtă, pe tavan lumina
Dansează vals, iar peste noi tăcerea
Întoarce fila toamnelor. E vina

O inocență grea, dar asumată
De-atunci, din prima zi a primăverii,
Când sud și nord ne-am fost, ca altădată,
Doi umeri arși sub caznele poverii.

Din foc se-nalț-arome delicate,
Poveștile se scriu cu dor de tine,
Când vântul urlă-a moarte prin cetate,
Iar noaptea-și lasă trena pe coline.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif